

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

8SŽ/14/2013-40

5141 / 1422

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O.Box 155, 810 00 Bratislava 1	
06 -12- 2013	
Podanie číslo: 5770	Číslo spisu:
Prílohy/lysty:	Výsledok: 710

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 6. 12. 2013
a vykonateľnosť dňa 6. 1. 2014

Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 30. 4. 2014

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci navrhovateľky: **MAC TV, s.r.o.**, Brečtanová 1, Bratislava, *právne zastúpená: Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava*, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne zo dňa 12. júna 2013, č. RP/043/2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/043/2013 zo dňa 12. júna 2013, **potvrďuje**.

Navrhovateľke **ukladá zaplatiť súdny poplatok v sume 70 € do 30 dní** odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici, Bratislava.

Účastníkom právo na náhradu trov konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Napadnutým rozhodnutím č. RP/043/2013 zo dňa 12. júna 2013 odporkyňa rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. e/ zákona č. 308/2000

Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) tým, že nedodala odporkyňi na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania Noviny o 17 zo dňa 5. decembra 2012 odvysielaného o cca 17.00 hod. na programovej službe JOJ, súvislý záznam vysielania programovej služby JOJ zo dňa 16. decembra 2012 v čase od 19.50 hod. do 23.59 hod. a dňa 17. decembra 2012 v čase od 00.00 hod do 00.10 hod. a súvislý záznam vysielania programovej služby JOJ PLUS zo dňa 16. decembra 2012 v čase od 16.50 hod. do 20.10 hod., zo dňa 16. decembra 2012 v čase od 19.50 hod. do 23.59 hod. a dňa 17. decembra 2012 v čase od 00.00 hod. do 00.10 hod., zo dňa 23. decembra 2012 v čase od 16.45 hod. do 20.10 hod a zo dňa 23 decembra 2012 v čase od 19.50 hod do 23.10 hod. Za uvedené konanie odporkyňa podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložila navrhovateľke sankciu, určenú podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 5000 €.

Navrhovateľka podala proti rozhodnutiu odporkyne odvolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky a žiadala, aby súd napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil ako nezákonné a vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie. Súčasne žiadala, aby súd zaviazal odporkyňu k náhrade trov konania a právneho zastúpenia. Navrhovateľka v odvolaní namietala, že rozhodnutie odporkyne vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Uviedla, že nie je a nebola povinná predložiť odporkyňi záznam z vysielania a to ani na vyžiadanie zo strany odporkyne. Spôsob akým dochádza k získavaniu dôkazu – záznamu z vysielania programu jednoznačne porušuje právo vysielateľa na inú právnu ochranu (č. 46 Ústavy SR) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru), a to v intenciách trestnoprávnej zásady „neobviňovať seba samého“.

Odporkyňa rozhodnutím uložila navrhovateľke sankciu na základe štátnym donútením vyžiadaného dôkazu. Navrhovateľka poukázala aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bykov v. Rusko. Konanie odporkyne vrátane napadnutého rozhodnutia nad prípustnú mieru a v rozpore s požiadavkami ústavnej proporcionality zasahuje do základných práv navrhovateľky, akceptuje štátne donútenie a aktívnu súčinnosť pri získaní dôkazov od vysielateľa, čím požaduje aktívnu súčinnosť pri „sebausvedčovaní“. Ďalej navrhovateľka namietala, že rozhodnutie odporkyne je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Navrhovateľka má za to, že odporkyňa arbitár uplatnila svoju právomoc a úvahu pri určení výšky pokuty, a to takým spôsobom, že zasiahla do práv vysielateľa na spravodlivé

súdne konanie. Navrhovateľka namietala výšku uloženej pokuty v porovnaní s pokutami, ktoré odporkyňa v roku 2012 uložila vysielateľovi TV MARKÍZA a vysielateľovi RTVS za nedodanie záznamu z vysielania. Navrhovateľka má vážne podozrenie z diskriminačnej praxe a zaujatosti odporkyne a jej členov voči navrhovateľke, nakoľko v rovnakých prípadoch nepostupuje voči ostatným vysielateľom rovnako. Navrhovateľka tiež namietala, že procesné lehoty stanovené odporkyňou, na predloženie záznamu, je potrebné podrobiť testu primeranosti, pričom navrhovateľka nepovažuje lehotu 7 dní za primeranú na predloženie záznamu.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení navrhla, aby najvyšší súd rozhodnutie odporkyne č. RP/043/2013 zo dňa 12. júna 2013 potvrdil. Uviedla, že rozhodnutie o uložení pokuty je riadne odôvodnené a je vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov. Výška uloženej sankcie je v rozhodnutí náležite odôvodnená.

Napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne ani logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani postup odporkyne v správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Záznam vysielania, ktorý poskytuje odporkyňi navrhovateľka, nie je dôkazom usvedčujúcim ju zo spáchania správneho deliktu. Záznam vysielania je podkladom pre rozhodnutie a jeho hodnota spočíva v tom, že (v zásade vždy) presne a úplne zachytáva skutkový stav. Jeho poskytnutie nie je možné považovať za „sebausvedčovanie“. Zo znenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. vysielateľovi vyplýva jednoznačná povinnosť poskytnúť Rade na jej požiadanie súvislý záznam svojho vysielania. Ak ho vysielateľ Rade neposkytne, poruší tým predmetnú povinnosť. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozsudkoch judikoval, že táto povinnosť vysielateľa nezasahuje do jeho práva neobviňovať seba samého. Odporkyňa sa s výškou uloženej sankcie náležite vyrovnala v napadnutom rozhodnutí na stranách 12 až 14. Pri určovaní výšky sankcie vzala odporkyňa do úvahy najmä rozsah a dosah vysielania navrhovateľky, mieru jej zavinenia, trvanie a následky porušenia povinnosti, závažnosť správneho deliktu a predchádzajúce sankcie uložené navrhovateľke za porušenie predmetného ustanovenia zákona. V zákone č. 308/2000 Z. z. nie je priamo stanovená lehota, v ktorej musí vysielateľ doručiť vyžiadaný záznam vysielania. Preto lehota určuje Rada, pričom jej dĺžku stanovuje tak, aby mohla efektívne vykonávať svoje zákonné kompetencie a povinnosti v súvislosti s monitorovaním vysielania. Námietku navrhovateľky, že je odporkyňou „diskriminovaná“ oproti ostatným vysielateľom považuje za neodôvodnenú. Odporkyňa je presvedčená o tom, že nie je možné prijať argument navrhovateľky o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 O.s.p. a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. a na pojednávaní súdu dňa 21. novembra 2013 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 135-PLO/O-1455/2013, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/043/2013 zo dňa 12. júna 2013, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21. novembra 2013.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že odporkyňa vychádzala z dostatočného zisteného skutkového stavu veci a napadnuté rozhodnutie považuje za vydané v súlade so zákonom.

K námietke navrhovateľky ohľadom postupu odporkyne voči navrhovateľke, pri vyžiadaní záznamu vysielania senát najvyššieho súdu poukazuje na skoršie rozhodnutia najvyššieho súdu, kde sa už touto námietkou podrobne zaoberal. Ide napr. o rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5SŽ/18/2011 zo dňa 29. marca 2012, z ktorého vyberá: „Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza, že zákon síce výslovne neupravuje formu a náležitosti tohto úkonu, ale vzhľadom na skutočnosť, že v podstate ide o výzvu na splnenie povinnosti vysielateľa uloženej mu zákonom, považuje doterajší spôsob konania Rady za súladný s účelom tohto ustanovenia zákona.

Požiadavka navrhovateľa na vydávanie samostatných rozhodnutí Rady za účelom vyžiadania záznamu vysielania v lehote do 45 dní od vysielania, vzhľadom na zloženie Rady (§ 6 zákona č. 308/2000 Z. z.), možnú periodicitu jej zasadaní, prípadné námietky vysielateľa proti dôvodom, resp. oprávnenosti žiadosti a potrebu rozhodnutia o týchto námietkach, predstavuje zbytočnú formalizáciu postupov, ktorá nemá oporu v citovanom zákonom ustanovení. Preto jej uplatnenie v predmetnej veci prvýkrát ako odvolacieho dôvodu, najvyšší súd vychádzajúc jednak z citovaných ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z., jeho účelu

a systematickej súvislosti a jednak z doteraz ustálenej súdnej praxe a judikatúry, vyhodnotil ako zjavne účelové až špekulatívne.“

K rovnakému záveru dospel najvyšší súd napr. v rozsudkoch sp. zn. 3SŽ/22/2012 zo dňa 11. júna 2013 a sp. zn. 2SŽ/21/2012 zo dňa 18. septembra 2013.

Taktiež aj ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 564/2012 zo dňa 13. novembra 2012 uviedol: *„K problému formy, akou Rada požadovala záznam vysielania od sťažovateľky, ústavný súd uvádza, že ide o námietku, ktorá nedosahuje ústavnú relevanciu. Ak zákon formálnu podobu procesného úkonu smerujúceho k realizácii kompetencie správneho orgánu nepredpisuje, potom z ústavného hľadiska nie je významné, akou formou správny orgán predmetný procesný úkon uskutoční. Dôležitá je len jeho obsahová stránka tak, aby adresát úkonu bol spôsobilý jednoznačne identifikovať správny orgán a povinnosť, ktorej splnenie sa od neho očakáva. Sťažovateľka v tomto zmysle žiadne námietky v sťažnosti nepredniesla, preto je akceptovateľný spôsob, akým sa najvyšší súd s otázkou formy realizácie dotknutého oprávnenia Rady vysporiadal.“*

V súvislosti s námietkou nezákonného procesného postupu a nezákonne získaného dôkazného prostriedku senát najvyššieho súdu poukazuje na *rímskoprávne pravidlo „nullus videtur dolo facere, qui iure suo utitur“ (nekoná protiprávne ten, kto využíva svoje práva)*, podľa ktorého, ak niekto koná v súlade s právom, nemožno takéto konanie považovať za protiprávne, nezákonné. Vysielatelia majú v zmysle § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. povinnosť uchovávať záznamy vysielania počas 45 dní od ich vysielania a na vyžiadanie ich poskytnúť Rade. Rada má tejto povinnosti zodpovedajúce oprávnenie podľa § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z. žiadať záznamy vysielania od vysielateľov. Je pravdou, že na administratívne konanie týkajúce sa porušenia zákona č. 308/2000 Z. z. je potrebné aplikovať zásady trestného konania, avšak je potrebné uviesť, že Rada postupovala v súlade so zákonom č. 308/2000 Z. z. a predloženie záznamu vysielania nie je možné považovať za predloženie dôkazu vo svoj neprospech. Predloženie záznamu vysielania predstavuje predloženie informácií, ktoré je vysielateľ povinný predložiť podľa zákona č. 308/2000 Z. z., je získaný na základe zákonného splnomocnenia a podmienok stanovených pri udelení licencie na vysielanie a preto nie je získaný v rozpore so zákonom.

Správny orgán neporušil prezumpciu neviny, keďže v oznámení o začatí predmetného správneho konania uviedol, že začína správne konanie voči MAC TV, s.r.o. vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2002 Z. z., teda odporkyňa na začiatku správneho konania konštatovala možnosť spáchania správneho deliktu a až v rozhodnutí zo dňa 12. júna 2013, č. RP/043/2013, ktorým ukončila administratívne konanie konštatovala porušenie predmetného ustanovenia, čím len realizovala svoju právomoc a pôsobnosť podľa § 4 ods. 1 až 3, § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ a § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z.

K problematike ústavnosti § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. sa tiež najvyšší súd vyjadril už viackrát vo svojich rozhodnutiach, napr. rozhodnutie sp. zn. 8SŽ/29/2011 zo dňa 24. júla 2012: *„Porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (nemo tenetur se ipsum accusare) môže podľa ustálenej judikatúry ESLP viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru, avšak v prejednávanej veci sa jednalo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti, navrhovateľka nekonala ako osoba obvinená respektíve podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte.“* Obdobne aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/19/2012 zo dňa 30. októbra 2012: *„Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav, obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebíhalo správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie, nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľ.“*

Pre úplnosť senát najvyššieho súdu poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2SŽ/24/2012 zo dňa 27. marca 2013: *„Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľky uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadanim si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom*

vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav a obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehalo správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ako sa mylne domnieva navrhovateľka, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľka. Samotnú existenciu tejto povinnosti nemožno preto vnímať ako rozpornú s čl. 6 Dohovoru, naviac, ide o predloženie pasívneho záznamu právnickou osobou, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na svoju judikatúru, ktorá sa charakterom záznamu vysielania zaoberala (napríklad rozsudky vo veciach 3Sž/23/2012, 5Sž/18/2011, 5Sž/37/2011) a od ktorej nemá dôvod sa v prejednávacom prípade odchyliť. *Námietka navrhovateľky týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.*“

Rovnako je potrebné poukázať i na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP), predovšetkým na tie prípady, keď vnútroštátne právo stanovuje povinnosť poskytnúť štátnym orgánom určité informácie, pričom za nerešpektovanie tejto povinnosti hrozí subjektu uloženie sankcie. *Podľa ESĽP právo neobviňovať sám seba nejde až tak ďaleko, aby zahŕňalo napr. právo (nie povinnosť) podať daňové priznanie, aj keď je nesplnenie tejto povinnosti sankcionované, možno si len ťažko predstaviť účinné fungovanie daňových systémov v zmluvných krajinách. Privilégium nebyť nútený k vlastnému sebaobviňovaniu nie je podľa ESĽP možné vykladať tak, že ide o poskytnutie určitej imunity pre činy motivované snahou vyhnúť sa sankcionovaniu (bližšie pozri napr. rozsudky Allen proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 10. septembra 2002; Elomaa proti Fínsku zo dňa 21. apríla 2009; O' Halloran a Francis proti Spojenému kráľovstvu).*

K námietke navrhovateľky, že výška uloženej sankcie je neprimerane vysoká, najmä s ohľadom na pokuty ukladané iným vysielateľom v obdobných veciach, senát najvyššieho

súdu uvádza, že odporkyňa sa s výškou uloženej sankcie náležite vyrovnala v napadnutom rozhodnutí na stranách 12 až 14. Je vecou správnej úvahy správneho orgánu stanoviť za konkrétne protiprávne konanie výšku sankcie. Správny súd v medziach podaného opravného prostriedku (alebo žaloby) preskúmava toto správne uváženie v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p., t.j. či také rozhodnutie z hľadiska rozsahu uloženej sankcie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Správny súd posudzuje teda zásadne právne otázky zákonnosti postupu pri vydaní rozhodnutia, ako aj samotného rozhodnutia v konkrétnej veci. Jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť verejnej správy. To platí aj pre oblasť administratívneho trestania.

Správne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 9. februára 2012 schválilo judikát:

„I. Legitímne očakávania vo vzťahu k správnym rozhodnutiam, že o ich veci bude rozhodnutí odbodne ako veci skutkovo a právne podobnej, nemožno absolutizovať.

II. Správny súd nesmie svojvoľne zasahovať do zákonnej úvahy, a preto moderácia je prípustná najmä v prípadoch sankcií, ktoré boli uložené zjavne neproporcionálne a neprimerane povahe skutku a jeho dôsledkom.

III. Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených medziach uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania, a rozhodnutie ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť náležite odôvodnené.“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. júna 2011, sp. zn. 8SŽo/163/2010)

Podľa názoru najvyššieho súdu výška uloženej sankcie 5000 € zodpovedá rozsahu pre uloženie sankcie, z ktorého odporkyňa vychádzala (od 165 € do 6638 €), je v odôvodnení rozhodnutia odôvodnená a zodpovedá závažnosti prejednávanej veci. Pri určovaní výšky pokuty odporkyňa vzala do úvahy najmä rozsah a dosah vysielania navrhovateľky, mieru jej

zavinenia, trvanie a následky porušenia povinnosti, závažnosť správneho deliktu ako aj skutočnosť, že navrhovateľka za porušenie predmetného ustanovenia zákona už bola sankcionovaná. Navrhovateľke boli právoplatnými rozhodnutiami uložené sankcie vo výške 1500 € až 2500 €. Tieto sankcie zrejme nesplnili svoj účel a neodradili navrhovateľku v pokračovaní páchania predmetného správneho deliktu.

Podľa názoru senátu najvyššieho súdu odporkyňa svoju diskrečnú právomoc použila v rámci zákonného rámca (pokuta bola uložená vo výške 5000 €, maximálne možno sankciu uložiť vo výške 6638 € podľa § 67 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.), z tohto rámca žiadnym spôsobom nevybočila, inštitút správnej úvahy nezneužila a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnila. Z uvedených dôvodov najvyšší súd musel konštatovať, že správna úvaha pri výške sankcie bola použitá v súlade so zákonom. K rovnakému záveru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozsudkoch sp. zn. 5SŽ/37/2011 a 2SŽ/25/2012, keď potvrdil rozhodnutie odporkyne o uložení sankcie.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/043/2013 zo dňa 12. júna 2013 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je poplatníkom tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

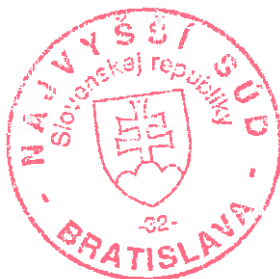
Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku **nie je** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. novembra 2013

Za správnosť vyhotovenia

Dagmar Bartalská

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu